

ממשות באמונים

בטכניקת-הקרב כטבע שני של החייל. ואותם שבועים נוספים עתידים לעשות רבות כדי להפיק זאת. כל חייל וחז"ל — מבלי להתחשב בטוג הנזיל שנועד לו — מקבל אימון כדי ללחום כאיש חי"ר. מציאות המלחמה בימינו, כשהאויב חותר תמיד לת" קוף מטות ומתקני-הספקה עורפיים, (בין אם ע"י חדירת-שריון או ע"י גייסות-מוטסים או הסתננויות אחרות), — הוכיחו את החשיבות החיונית, שכל איש, מבלי להתחשב בתפקיד אשר לו נועד, יוכל לפעול כחייל רגלי בשעת-הצורך.

שני אורחות-אימון הם — האורח המשיק והאורח המשלים.

לפי האורח-המשיק נלמדים שני נושאים או יותר, בנפרד. בתקופת-אימונים אחת, כדי להרויח זמן. — בעת שקבוצה אחת נמצאת בקרה-אש של המטנה, מתאמנות קבוצות אחרות המחכות לתורן בצורות הפעלה של נשק.

באורח-המשלים נלמדים שני נושאים, או יותר, בצותא באותו פרק זמן, כדי להראות את הקשר הממשי בין נושא אחד למשנהו. — קריאת-מפה, השימוש במצפן ומסעות יכולים להינתן כמשולב. לדוגמא: כשחייל עורך מירשם-דרך — הוא מוצא את דרכו בעזרת המצפן ואח"כ צועד לשטח אימוניו. וכיוצא-בזה — הדרכת ההסנאה וההעלמה, משלימה את ההדרכה במציאת מחסה ותנועה-בהסתר. כל דקה היא יקרה — כל רגע יש לנצל ולהפיק את מלוא

החדרת מציאותיות תנאי-הקרב למסגרת-האימון נים, במידה שהיא אפשרית. — הוכחה כסגולה רבת-ערך באימון החייל לקרב, באה"ב מספקים, אפילו, אויב בשר-ודם, המשמש כוח תוקף, הנוקט במדיו ושיטות-הטקטיות של אויב צפוי.

חלפו ובטלו חדרי-הלימוד הכבדים, בני תקופה שעברה ואיננה, כשיסודות המדע הצבאי שוננו לטי-רונים עלידי "הספר". גם המטנח הסגור מסתייע עתה במטנח-השדה הפתוח.

בכל מרכז-אימונים מחפשים בקביעות שיטות חדשות: לעשות את האימונים ליותר-מעשיים — מזה, ולנוחים-יותר-להבנה ע"י החניך — מזה.

תכנית האימונים הבסיסית באה"ב, ה"משתרעת" על-פני כ-16 שבועות, — נועדה לעצב חייל המומחה בהפעלת נשק, המבין בעבודת-צוות והיודע את מקומו בצוות, קשוח בגופו, חסון ונכון מבחינה נפשית לסוגי-הלחימה האכזריים ביותר. נושאים, שיש אמנם תועלת בידיעתם, אך אינם חיוניים בקרב, — צומצמו או בוטלו, כדי לפנות מקום לאותם נושאים, הדרושים בהחלט למען היעילות-בקרב.

תחילה היתה תקופת האימונים הבסיסית 14 שבועות ורק לאחר-מכך הווארכה ל-16 שבועות. — אולם, לא כדי להוסיף נושאים, אלא כדי להאריך את הזמן המוקדש לאותם הנושאים גופם, שנועדו להכשיר את החייל ביתר-שאת לאשר צפוי לו בשדה-הקרב. המטרה — לעצב את השימוש

הבקרה, פותחים מקלעים המוצבים על חצובות (והעוקבים כהלכה אחר מהלך ההסתננות, כדי לנדא זית-בטחון) באש חיה מעל לראשי האנשים. האנשים נעים אל מתוך לחפירה וזוחלים כ-70 מטר עד לסוף המסלול. כל חייל זוחל לפניו על גחונו, כשהוא מקפיד על נקיון רובהו ועל הצמדת ראשו וגופו לקרקע. בדרכו מצויים מכשולים — מחסומי תיל-דוקרני, שמתחתם עליו לעבור וזחל על-גבו, וקורות, שעליהן חייב הוא להתגלגל. מפעם לפעם מופעלים מטעני-נפץ, כדי לביים קרב אמיתי. לבסוף — עליו להתגלגל לתעלת-הסיום, להצמיד את כידונו, לזחול-החוצה ולהסתער על דמה-אויב.

שכלולים בלתי-פוסקים נעשים באימון הלב"ב. בתוך "כפרים", שהותקנו במיוחד לצורך האימונים, לומדים החניכים אגב שימוש בתחמושת ורימונים חיים, איך לחפות איש על רעהו, תוך כדי התקדמותם מבית לבית; כמרכז לומדים הם איך לידות רימונים לתוך בנינים בטרם יפנסו לתוכם. האימונים באורה המשיק ממלאים אף הם את תפקידם, הואיל והחניך חייב ללמוד ולתרגל בדייקנות את משך-זמן ההחזקה

התועלת. התבטלות ובזבוז-זמן באימונים — חטא הוא, שאין לו כפרה. תרומה חשובה למציאותיות באימונים תורמים מסלולי-התגנבות היחידים, קרב פנים-אל-פנים ולחי-מה-בשטח-בנוי.

כל איש עובר את מסלול-התגנבות-היחידים — פעם לאור-היום ופעם במחסה-החשכה. פלוגת חיילים נכנסת לחפירת-ההתחלה. לאות ממגדל-

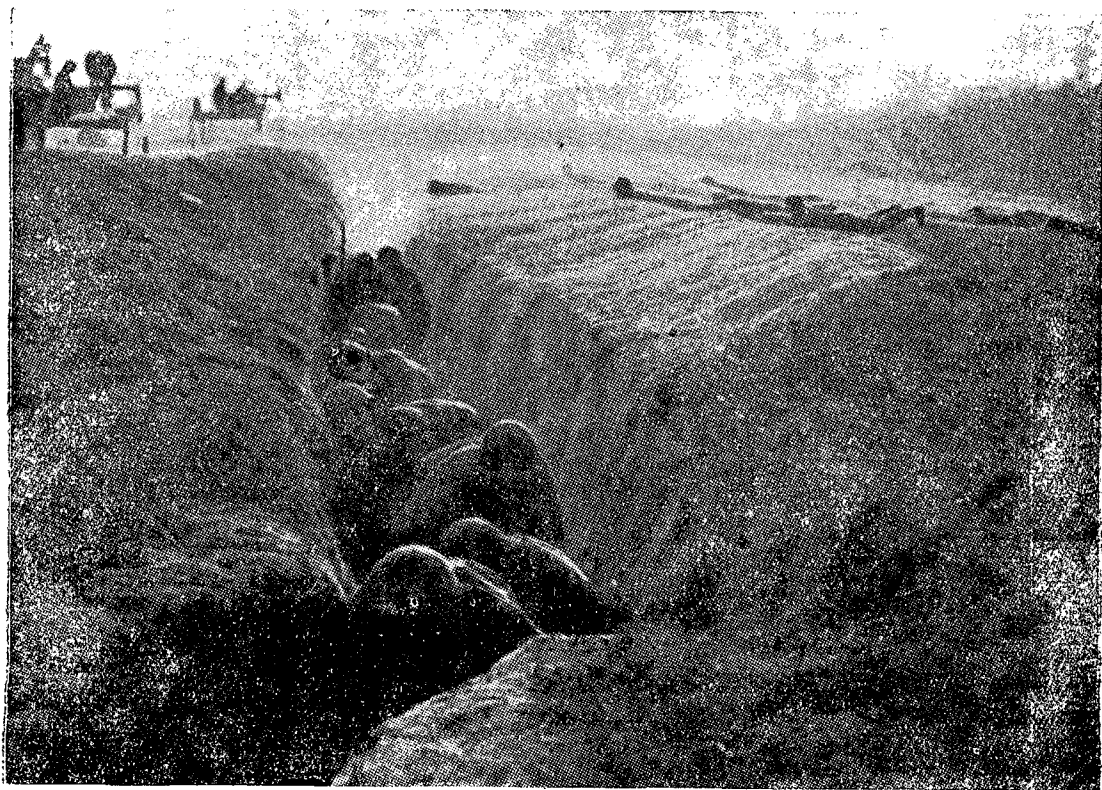

טקטית תוך-כדיי-התקדמות. הקבוצה צופה בריכוך שטח המטרה ואז נעה אל היעד. החניך לומד לכבד את ארטילרית האויב, אך לא לירוא מפניה, כמו כן לומד הוא להעריך את העזרה, המוגשת ע"י הארטילריה הידידותית. יש שגם בבעיות אחרות מועסקים ארטילריה, מרגמות ומקלעים היורים תחמושת חיה. במקומות שהתנאים מאפשרים, מתכנן החניך בשוחת-השועל שלו בעת שטנק עובר מעליו. גם זה מתוכנן כדי להחזיר בטחון ויכולת לפעול בשלנה. במרוצת תקופת-האימונים חוזים מרבית החיילים

ברימון, לאחר שחרור המנוף. הטלת הרימון באויב בטרם-זמן, גורמת לעיתים-קרובות לכך, שהאויב מטיל את הרימונים בחזרה לזורק.

מסלול קרב-המגע — אחד מן המכונים בשם „זריקת-קרב“ — בוחר את יכולת האדם לשלוט בעצמו בתנאים בלתי-צפויים מראש. האות ניתן, ומחלקה שנשקה טעון תחמושת חיה, זונקת על יעד הנמצא במרחק של 100 עד 200 ירד. החניכים מתגב-רים על מחסומי תיל-דוקרני. בזנקם בין מחסומים אחדים נתקלים הם במטרות מזדמנות — מטרות דמות בגודל-אדם, הקופצות פתע מן הקרקע, המופיעות ע"י קפיצים. האנשים יורים בהן וממשיכים במרוצתם מעל למכשולים אחרים. הם חוצים נחל על גבי קורה אחת יחידה ומתגברים על מחסומים בדרכם. בסוף המסלול הם תוקפים מוצב-אויב ויורים במספר נוסף של דמיוני-אויב.

כאמצעי-עזר למניעת בהלה והיסטריה בשדה-הקרב, חשוף החייל החדש לרעש הקרב ולמהומתו. בעת תרגיל-התקפה, מתקדמת יחידה לעומת יעד, הנמצא תחת אש תותחים. כאן מודגשת, שוב, ההשקפה-המעשית. — במקום ישיבת-סתם והאזנה לפגזים העוברים מעל לראש, מועסקת היחידה בבעיה

החדשים בקבוצה המפעילה נשק-משולב דביזיוני, חיורה בעת-ובעונה-אחת.

בכל בעית-שדה, כשהמצב דורש זאת, יורים החניכים בנשקם תחמושת חסרת-קליעים. לפי האורח החדש של לימוד טכניקת-היריה — נע החניך בשטח, אש מונחתת עליו, הוא תופס מייד עמדת-אש וממשיך להילחם במתנגדו. כל המאמצים נעשים כדי לאמן כל איש בתפעול נשקו: הוא לומד את המעלות והמגבלות שלו עד שהוא מעריך נשקו כחינוכי, לא רק כדי לבצע את המשימות שהוטלו על יחידתו, אלא למען שמור על קיומו הוא. לכל מקום שהחייל החדש הולך, במשך יום האימונים, הוא נושא את נשקו אתו — בשדה ובחדרי ההרצאות.

כוחה „אגרסור“ ממלא תפקיד חשוב בתכנית האימונים, מתוך שהוא מזריק אוריה מעשית לתוך בעיות-השדה. אנשיה „אגרסור“, מצוידים במדים ובנשק של אויב צפוי, משתמשים בתחבולות שונות כדי ליצור המולת-קרב מציאותית; הם מחקים את להבת הארטילריה וקול-שאונה ומשתמשים בגלמים מנופחים-באוויר כדי להציג נשק הממוקם במצבים טקטיים המתקבלים-על-הדעת. ע”י ירית תחמושת חסרת-קליעים מנשקם הקל כלפי הכוחות התוקפים — הם מספקים התנגדות מספקת, כדי להציג את הבעיה כמציאותית.

שימוש במוקשים, הניתנים להפעלה מבלי לפגוע באיש, מאפשרים לחניך להפיר סיכון זה ומקדים לו נסיון בהנחת מוקשים. במרבית מתקני האימונים עוברות קבוצות-אנשים דרך שדות-מוקשים, מסמנות או מפעילות את המוקשים ואחר מניחות אותם מחדש בנקודות אחרות, לשם גילויים ע”י הקבור צות הבאות.

האוויריה הקלה של הצבא תורמת אף היא את חלקה באימון הבסיסי. המטוסים משמשים למטרות שונות — להוראת תיקון-כיוונה של אש-הארטילריה, לביום הרעשות אוויריות, סיורים, הסנאה וקשר. חרף מאשר בשרות-אווירי של קבלת-זמסירת-ידיעות, הם משמשים גם ללימוד מתיחת-כבל בבתה”ס לקשר.

האימון-הגופני צועד בד בבד עם האימון הצבאי. גוסף לתרגילים הכלולים במסגרת האימון הגופני (לרבות הרמת-קורות) עוברים החניכים מסלול כוח ובטחון, שבו הם עוברים מעל קירות, מטפסים על סולמות ומבצעים פעולות אחרות מחסנות-גוף. האימון הגופני הנו תהליך רצוף, המשתלב באימונים אחרים. מסעות וחניות לילה, מסעות קצרים מהירים אל ומשטחי אימונים וחדרי הרצאות, תרגילי-נשק, חפירת שוחות שועל, מיקום מרגמות ומקלעים ותרגילי כידון — הכל משולב, כדי לחשל אדם מבחינה גופנית לתנאי-הקרב הקשיחים. לפחות שבועים מתקופת האימונים חיים האנשים באהלי-סיירים (אוהל לאיש או לשנים) ומתאמנים בשדה מבלי להתחשב במוגה-האוויר.

ולבסוף, חשוב לציין, כי שליש מהאימון הטקטי מבוצע בלילה!

לעולם אין הצבא מנתר על אימון האיש. אם למשל, חייל חדש, נכשל בהכשרתו ביריה מכלי נשק — הריהו מוצב לקבוצה אחרת לאימון נוסף, עד שיוכשר. מקץ שמונה שבועות, וכן — בסיום אימוניו הבסיסיים, נדרש האיש להציג את בקיאותו לא ע”י בחינת-עפרון-זנר, אלא במבחן-מעשי. אם נכשל הוא, — הריהו חוזר לאימון נוסף, כדי לתקן את המעוות ולמלא את החסר.

הבחינה כשלעצמה גם היא תהליך של לימוד, הואיל והמדריך חייב לציין לחניך את שגיאותיו. במרוצת אימוניו לומד החייל החדש עצמו להיות למדריך; שכן, כתום פרק-אימונים מסוים נקרא אחד החניכים לספם את הנלמד בפני חבריו.

העיקר: זו הרוח הדינמית והפעלתנית באימונים, הערנות וההתלהבות במהלכם ובביצועם. שכן, הכך חשים — בשל האופי המציאותי שמשוים להם, — כי אימונים אלה יש בהם ממש: אינם בזבוז זמן והלעשת בוקי-סרוקי, שדבר אין להם ולרית אבקה-השרפה בשדה-הקרב.